

Polkupyörä ylitti sillan, renkaat rahisivat hiekkaisella tiellä ja pöly nousi pistävänä ilmaan. Oli kuuma heinäkuun päivä ja aurinko paistoi kohtisuoraan Oliviaa kasvoihin. Hän oli autossaan ajamassa kotiin, yksin. Hän toivoi, että Otso istuisi hänen vieressään. Kuitenkin hän oli tullut vastaan sinisessä BMW-merkkisessä autossa jonkun naisen kyydissä, joka oli kaunis ja tummahiuksinen. Olivia oli huomannut Otson, mutta Otso ei häntä. Oliviaa puistatti. Hän mietti kuinka Otso käpertyisi naisen viereen illalla ja kertoisi rakastavansa häntä. Olivia rakasti Otsoa, Otso jotakin toista. Se teki elämisestä todella vaikeaa. Ajaessaan kotiin Olivia mietti vanhoja aikoja Otson kanssa, vaikka hän ei olisi halunnut. Hän muisteli kuinka he tutustuivat, rakastuivat, menivät kihloihin ja lopulta seitsemän vuoden jälkeen erosivat. Silloin tuntui, ettei elämässä ollut mitään jäljellä. Toisinaan Olivia tuntee niin vieläkin. Pysähtyessään tankkaamaan Olivia näki sinisen Bemarkin huoltoaseman parkissa. Se kiils i auringossa kuin timantti ja oli paljon hienompi kuin hänen Volvonsa. Olivia vilkaisi ympärilleen. Ei merkkiä Otsosta, onneksi. Kuitenkin pieni osa Oliviasta halusi nähdä hänet ja kysyä miten hänellä menee nykyään, mitä äidille kuuluu ja niin edespäin. Mutta mitä järkeä siinä olisi? Ei se Otsoa kuitenkaan Olivian elämään takaisin toisi. "Hemmetin Otso...", Olivia mutisi itsekseen. Kun hän oli tankannut, alkoi kotimatka. Kotiin oli vielä pitkä matka, ja siellä odottaisivat likaiset astiat ja petaamaton sänky. Perille päästyään Olivia kaatui sängylle. Tiskit jäivät hoitamatta ja hän nukahti samalla minuutilla. Kun heräsin aamulla, en pystynyt miettimään mitään muuta kuin Otsoa ja sitä, kuinka hän heräisi sen naisen vierestä, suutelisi häntä ja kertoisi kuinka paljon hän tarvitsee häntä. Nainen olisi onnellinen ja Otso myös. He olisivat yhdessä onnellisia. He ostaisivat omakotitalon ja suunnittelisivat perhettä. Miksi olen tässä tilanteessa? Erosta on vuosia, mutta roikun hänessä vieläkin. Kaipaen sitä aikaa, kun elämässäni ei ollut huolia. Illat olivat elämäni parasta aikaa: katsoimme televisiota, söimme hyvin ja pesimme hampaat. Jos jäin keittiöön hetkeksi, oli Otso jo lämmittämässä sänkyä. Teimme kaiken yhdessä. Nykyään olen lähes aina yksin. Onneksi Olivian elämässä oli aina perjantaisin pieni tyttö, joka teki kaikesta parempaa. Hänen nimensä oli lisa ja hän oli ensimmäisellä luokalla. Tänä lisa tulisi ja he katsoisivat yhdessä televisiota, söisivät hyvin ja pesisivät hampaat yhdessä. Sitten Olivia tekisi hänelle pedin ja yöllä lisa käpertyisi Olivian kainaloon. "Sieltähän se Olivia-tädin lempityttö tuleekin!" Olivia sanoi lisalle leveä hymy kasvoillaan. lisalla oli vain hammasharja kädessään ja nalle toisessa kainalossa. "Moi", vastasi lisa ohimennen kävellessään jo olohuonetta kohti. Olivia jäi katsomaan tytön perään ihmeissään. "Noh, mikäs on huonosti?" hän kysyi ihmeissään. Yleensä tyttö oli niin aurinkoinen. "Äiti löi", lisa sanoi ja laittoi television päälle. Olivia järkyttyi kuullessaan uutisen, mutta hän ei yllätynyt. Hänen siskonsa oli aina ollut äkkipikainen ja suhteellisen vihainen luonteeltaan. Olivia astui olohuoneen puolelle ja sammutti television. "Hei, mä katoin sitä!" lisa tiuskaisi. "Nyt kuule jutellaan kunnolla! Kai tiedät että lyöminen on aina väärin?" Olivia kysyi ja katsoi lisaa huolestuneesti. "No juu, mutta ei se kovaa lyönyt. Pieni mustelma tuli vaan..." Ei se ollut edes paha, mietin. En ollut kiltti, kai äiti saa vähän lyödä. Miksiköhän Olivia näyttää noin surulliselta? Minne se soittaa? No, sama se. Olivia on kyllä aina niin kiltti. Vaikka se erosi siitä Otsosta ja kaikkea. Äidistä on tullut isän lähdön jälkeen tosi outo. Voisinpa muuttaa tänne. "Mitä sä oot mennyt tekemään meidän pikku lisalle?!" Olivia huusi puhelimeen. "Äläs sinä nyt puutu tähän", sanoi Marjo toisesta päästä. Hän oli humalassa, sen kuuli äänestä. "Minä en tuota lasta takaisin tuo. Soitan lastensuojeluun ja menetät huoltajuuden". "Sama se, en minä sitä kakaraa tänne haluisikaan, eiks nii Artsi? Se syö vaan kaikki rahat". Taustalta kuului humalaista mutinaa ja myöntelyä. "Voi luoja...", Olivia sanoi ja sulki puhelimen. Samalla hän soitti lastensuojelulaitokseen. lisa vilkaisi ihmeissään Oliviaa joka hymyili hermostuneena takaisin. "Kaikki menee ihan hyvin muru", Olivia sanoi ja antoi lisalle

poskipusun. Olivia rakasti Otsoa todella paljon, mutta lisa hän rakasti enemmän. Hän muisti päivän, kun lisa syntyi. He menivät Otson kanssa sairaalaan ja he ihailivat pientä pakettia Marjon sylissä. He suunnittelivat omaakin lasta, mutta se jäi haaveeksi. Lastensuojelusta sanottiin Olivialle, että Marjo ei ole enää soveltuva äidiksi ja lisa otetaan huostaan. Muutaman kuukauden kuluttua lisan hammasharja jäi lopullisesti Olivian kylpyhuoneeseen. Olivia ei enää ikävöinyt Otsoa. Hänellä oli nyt suurempi rakkaus elämässään.